DEVRİMCİ İŞÇİ



SAYI: 5 EYLÜL/EKİM 1979 0,50 DM

NAMLULARIN GÖLGESİNDEKİ SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR!



Soframızdaki bir dilim ekmeğin yarısını alanlar, yediğimize içtiğimize, herşeye zam üstüne zam yapanlar, bizi işsizliğe pahalılığa ve sefalete mahkum edenler emperyalistlere uşaklık edenler ürünlerimize yok pahasına el koyanlar

ŞİMDİ BİZDEN OY İSTİYORLAR

Gecekondumuzu başımıza yıkanlar bizi aç-açık ve karanlıkta bırakanlar fabrikalarda, okullarda, tarlalarda, sınır boylarında kurşunlayanlar

ŞİMDİ BİZDEN OY İSTİYORLAR

Halkın, yoksulluğun-zamların ve sefaletin altında inletilmesine, emekçi halklara zulmedilmesine seyirci kalanlar, yardım edenler

ŞİMDİ BİZDEN OY İSTİYORLAR

ZALİMLERE OY YOK
FAŞİSTLERE OY YOK

TEK YOL-TEK ALTERNATİF, HALKIN KENDİ İKTİDARIDIR

NAMLULARIN GÖLGESİNDEKİ SEÇİM ALDATMACASINA HAYIR! TEK YOL – TEK ALTERNATİF HALKIN KENDİ İKTİDARIDIR!

"Adı 'demokrasi' olan bu oyun sürecektir, sürmelidir." "Sonucu bırakın oynamaya bakın!"

Bunlar günlük burjuva basınından kime hizmet ettiği belli olan bazı "demokratlarımızın" seçimler üzerine söyledikleri...

Gerçekten Türkiye'de devrimci güçler açısından 14 Ekim seçimleri ile tarihsel bir dönüm noktasına gelinmiştir. Ve yıllardır oynanan bir oyunun yeniden oynanıp oynanmayacağıdır sorun.

Türkiye'de sol hareketin tarihsel eğilimi hep oyunu oynamak doğrultusunda çizilmiştir. Egemen sınıfların sınırlarını kendi çizdikleri, kurallarını kendi koydukları bir oyundur bu... Ve sol güçlerden daima kendilerinin çizdiği bu sınırlar içinde oynaması talep edilmiştir. Sola düşen görev bu açıdan yıllarca hep bir tabloyu tamamlamak biçiminde olmuştur."Gel" denilince gelen "git" denilince gidilen bir solculuk. *Ve tabi böylesi bir solculuk* ancak egemen sınıfların genel toplumsal taleplerinin son tahlilde zararına olmayan "kabul edilebilir" bir solculuktur.

1971'lerde THKP-C hareketi böylesi bir anlayışa karşı gelen, ilk defa bu oyunun kurallarının her zaman egemen sınıflarca çizilemeyeceğini, devrimcilerin de kendi kuralları olduğunu gösteren bir hareketti.

14 Ekim seçimleri de bu anda sol güçler açısından böylesi bir anlam taşıyor. Ya bu oyun (egemen sınıflar tarafından sahneye konan ve sol particiklere de figuranlık görevi veren – böylece demokrasinin varolduğu ispat ediliyor) herşeye rağmen oynanacaktır. Böylece egemen sınıfların her türlü iğrenç politikaları meşrulaştırılacaktır. Ya da bu oyun oynanmayacaktır.

Biz bu oyunun artık oynanmaması gerektiğini savunuyoruz. Çünkü ortada gerçek bir "oyun" bir "yalan-dolan" vardır.

Bugün ülkemizde görülen genel tablo şudur: Egemen ittifak hala yönetme zorlukları çekiyor. Kendisi için istikrarlı hükümet alternatifleri arıyor. Egemen sınıflar tüm politik gelişmeleri kendi "zinde" hükümet alternatifini (bir askeri darbe) canlı tutmak için zorluyorlar. Bugün 19 ilde sıkıyönetim uygulanmaktadır. Halk güçleri üzerinde yoğun bir baskı ve terör politikası yürütülmektedir. Her gün devletten kaynaklı CİA ve MİT tarafından desteklenen faşist çeteler devrimci kanı içmekteler. MHP ve Ülkü Ocaklarının yapamadıklarını sıkıyönetimle yapmaya, tamamlamaya çalışıyorlar. Halkın elinden her türlü demokratik hakkı alınmıştır. Bugün devrimcilerin dernek kurmaları, dergi çıkarmaları yasaktır. Bırakın bunları, faşistlerce katledilen yoldaşlarının cenazelerini kaldırma hakları dahi yoktur. Özgürlükçü Ecevit hükümeti halkın elinden ne kadar özgürlük varsa aldı.

Ve şimdi bizlerden oy istiyorlar! Niçin! Aralarında halkın canına kimin ot tıkayacağı konusunda anlaşamıyorlar! Sıkıyönetim terörünün biraz güleryüzlü mü yoksa biraz asık suratlı mı olması gerektiği konusunda anlaşamıyorlar. Ve halka başvurmaya karar veriyorlar. İyi ama, yüzsüzlüğün, ahlaksızlığın bu kadar alası olur mu?

Halkın kendi derneğini kurma, kendi gazetesini çıkarmak, kendisini örgütlemek "seçimine" izin yok! Halkın ken di cenazesini kaldırmasına, miting, yürüyüş, gösteri yapmasına izin yok! Ama kendisini kimin soyacağını seçme hakkına sahip. İşte bizdeki oyun budur. Ve hiç bir namuslu kimsenin bu oyunu oynamasını halktan talep etmeye hakkı yoktur.

Burjuya demokrasisi göstermelik de olsa "*eşitlik*" ilkesine göre işler. "Özgürlük ve haklar" göstermelik de olsa vardır ve burjuvazi bu haklara belli şartlarda ses çıkartamaz. Oysa bugün ülkemizde demokrasi oyunu namluların gölgesinde oynanıyor. *Bu seçimlere katılmak, bu düzenin "demokratik" olduğunun* onaylanmasıdır. Sıkıyönetimin, faşist terör ve baskı politikasının meşrulaştırılmasıdır. Bugün ülkemizde burjuvazi kendi iktidar alternatiflerini, "demokrasinin kuralları içinde" aramıyor. Önümüzdeki dönemdeki politik gelişmeler, bizleri seçimine zorladıkları "parlamentolarına" " seçimlerine" rağmen olacaktır. Yani bu seçimler, bu parlamento, burjuvazi açısından dahi itibar edilen şeyler değildir. Bu kurumların bugün Batı Avrupa ülkelerinde ifade ettikleri anlam ve fonksiyon bizim ülkemizde yoktur. Ve sınıf çatışması, onun muhtemel gelişmeleri ve biçimleri bu parlamentonun dışında cereyan etmektedir. Asıl çatışma başka yerde ve alandadır. Bunu burjuvazinin kendisi de çok iyi bilmektedir. Seçimler iş olsun diyedir. Seçimler bu ucubeye benzeyen terör ve şiddetin sürekli asli ögesi olduğu devletlerini "demokrasidir" diye yutturmak içindir.

Tüm bunlar gözönüne alındığında bu göstermelik oyuna figuran olarak katılmayı devrimcilik olarak göstermek kabul edilebilir şey değildir. Kimileri ise seçimlere katılmamanın yanlış olduğunu, ülkemizde 1905 yılı şatları (Bolşevikler bu tarihte parlamentoyu boykot etmişlerdir) olma*dığı görüşüyle isbat etmeye çalışıyorlar. Böylesi bir bakış* açısı bir şaşkınlık ürünüdür. Unutulan bizlerin ne 1905'leri ne de 1907'leri yaşadığımızdır. 1979 Türkiyesinin şartlarını tahlil etmeyip tarihsel benzetmelerle işin içinden sıyrılmak sınıf mücadelesinin karmaşık görevlerinin üstesinden gelemeyen şaşkınlara özgü bir yöntemdir.

Bugün artık sol hareket bu açıdan bir dönüm noktasındadır. Bu oyunun nekadar sahtekarca olduğunu anlatabilmek ve gerçek kurtuluşun nerede olduğunu göstermek gereğiyle karşı karşıyayız. Yıllarca halkımıza hep kısa vadeli kurtuluş umutları sunulmuştur. Yıllarca halkımız, bir parti tarafından iyice ezilip horlandıkça nöbeti ötekine kendi eliyle vermeye alıştırılmıştır. Yıllarca halkımıza bu egemen sınıflar çetesinin sömürüsünü, zulmünü anlattığımızda : iyi ya bir oyumuz var onu da kime vereyim? dedirtilmiştir. Kurtuluş, çözüm hep bu parlamentoda, hep bu sistemin içinde aranmıştır. Ama artık halkımız "bir oy"undan başka şeyleri olduğunu çok iyi biliyor. Ve kendisinin kurtuluşunun bu sahip olduğu "başka şeyler"de olduğunu anlatmak bizim görevimizdir. Çünkü bu seçimle ve bu oyunla egemen sınıflar halk yığınlarını yine bu düzenin sınırları içinde tutmaya çalışıyorlar. Ve en kötüsü "beterin beteri gelir" mantığı ile halkımızın elini kolunu bağlamaya çalışıyorlar.

Bugün ülkemizi İMF'ye peşkeş çeken, sıkıyönetimi getiren, devrimcileri zindanlara tıkan CHP bile halkın önüne çıkıp oy isterken "bana oy vermezseniz daha kötüsü gelir" diyor. Öyle ya! Eğer kötülerden daha kötünün gelmesini istemiyorsak, az kötü olana oyumuzu verelim. Böylece sistem yine kendi bildiğine, düzen yine alabildiğine dönecek arada bizim vatandaş Memet yanacak! Ve vatandaş Memet sadece kendisini soyanların arasında hangisinin kendisini soyacağına karar verecek.

İşte 14 Ekim seçimleri ile tüm bu anlayışlara dur demenin zamanı gelmiştir.

Bizim bu düzenin içinde kurtuluşumuz için hiç bir alternatif yoktur!

Halkın kurtuluşu bu sisteme yaratılacak alternatif yollarla sağlanacaktır. Bu kurtuluş bugün faşistlere karşı köy köy, mahalle mahalle yürütülen mücadelenin içinden geçecektir.Tek alternatif buralarda, faşizme karşı mücadelenin içinden yaratılan (henüz çekirdek olarak) halkın kendi iktidarından geçecektir.

Kısa vadeli hiç bir hükümet alternatifleri, hiç bir hükümet değişikliği bizim sorunlarımızı çözemez. Halkın kendi iktidarı ancak uzun süren bir mücadelenin sonucunda hayatın her alanında filizlenecektir.

Bugün parlamento ve seçimler oyalamacası egemen sınıfların bizi daha fazla karanlık günlere itmek için hazırladığı bir oyundur. Bu oyunu oynamayacağız! —▷▷

Mamak'da Neler Oluyor?

"Yasak yayın" bulundurduğu için gözaltına alınan ve hastaneye çıkarılmadığı için cezaevinde ölen CHP'li Tuzluçayır muhtarının sorumluları elbette Sıkıyönetim güçleri ve CHP Genel Başkanıdır. Ancak baskı ve terör uygulamalarına, halkın herşeyini yok etmeye yönelen tertiplere karşı sessiz kalanlar da bu nedenle halka karşı sorumlu olmayacaklar mı? Yüreğinin halktan yana çarptığını iddia eden herkes Mamak Askeri Cezaevinde olup bitenleri öğrenmek ve karşı çıkmak gereğini artık kavramalıdır.

MAMAK ASKERİ CEZAEVİNDE NELER OLMAKTADIR ?

Bugün Mamak Askeri Cezaevinde, halk düşmanı canilerle, (Doğan Öz'ü katledenlerle, Balgat'ta, Tepecik'te, Piyangotepe'de onlarca insanı katledenlerle) "Yasak Yayın" bulunduran, yazı yazan, insanlık suçu faşizme karşı olan, devrimci-ilerici düşünceler taşıyan insanlar aynı koğuşlarda yanyana yatırılmaktadır. Faşist caniler dışardaki gibi içeride de halka saldırılarını sürdürmekte ve Cezaevi idaresi faşistlerin çıkardığı her olaydan sonra ilerici, yursever ve devrimciler üzerindeki baskıları arttırmaktadır.

Faşistlerin saldırısına hedef olan devrimciler, hücreye atılmakta, coplanmakta, sigara içmeleri, gazete okumaları, radyo dinlemeleri yasaklanmakta, kantinden alışveriş yapmaları engellenmekte, aydan aya banyoya götürülmekte, aileleriyle görüştürülmemekte, bir yatakta üç-dört kişi birden yatmaya zorlanmakta, hastalar doktora çıkarılmamakta ve çeşitli hakaretlere maruz kalmaktadırlar. (Bakımsızlıktan Cezaevinde bugüne kadar üç yurtsever ölmüştür).

Bütün bu baskılar, Cezaevi Yönetmeliğine rağmen, Cezaevi Müdürü M.A.Uzuner ve Yüzbaşı M.Sırrı Şuşut tarafından özel bir "itina" ile uygulanmaktadır. Yzb. Şuşut, tutukluları bizzat kendisi cezalandırmaktadır.

Yedi-sekiz kişinin katili faşist caniler, yöneticilerin izniyle rahatça yaşarken ve istedikleri anda kaçabilme olanağına sahipken, düzmece suçlardan gözaltına alınan(ODTÜ-ÖTK) yöneticileri, Ankara DEV-GENÇ başkanı ve bayan tutuklular vb.) günlarce hücrede tutulmaktadırlar.

Tutuklulara verilen yemeklerin hiçbir gıda değeri yoktur. Ve çoğu zaman yemeklerden fare, böcek gibi şeyler çıkmaktadır. Kantinde satılan gıda maddeleri ise hem kötüdür hem de fahiş fiatla satılmaktadır. Dışardan gelen yemekler tutuklulara verilmemektedir. Havalandırma olanaklarından hiç yararlanmayan, çoğu zaman içme suyu bile verilmeyen tutukluların ziyaretçileri gece yarısından sıraya girmekte, fakat bir-iki dakika bile olsun görüşememektedirler. Tutuklu yakınları olmadık hakaretlere uğramaktadırlar.

Devrimcilere-yurtseverlere ve ailelerine bu insanlık dışı uygulamalar reva görülürken, faşist caniler her türlü olanaktan yararlandırılmakta. Örneğin Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı Halkla İlişkşler bürosunda görevli Binbaşı Fevzi Lüle, faşistleri özel araba ile görüşmeye göndermekte, ziyaret günü olmayan günlerde bile faşistlere ziyaret olanağı tanımaktadır. Aynı kişi Halkla İlişkiler Bürosuna gelen ilericilere devrimcilere hakaret etmekte ve ziyaretçilerin yasal haklarını çiğnemektedir.

Kitap, dergi, gazete okumak, radyo dinlemek bir yana satranç bile yasaklanmıştır. Koğuşlarında kıpardanacak yer yoktur ve sağlık koşulları çok kötüdür. Bir kış boyunca kaloriferler çoğu kez hiç yakılmamaıştır. Pislik nedeniyle uyuz hastalığı ve bit salgını vardır. Tutuklular yoklamalarda saatlerce ayakta bekletilerek ve talim yaptırılarak psikolojik ve fiziki baskılara maruz bırakılmaktadır. Devrimciler 3-4 günde bir koğuş değiştirmeye zorlanmaktadır. Devrimcilerin can güvenlikleri, sağlıkları ve onurları faşistlerin insafına terk edilmiştir.

Ankara Sıkıyönetim Komutanı, Askeri Mahkemenin serbest bıraktığı devrimcileri günlerce cezaevinde tutmaktadır. Mahkeme kararını hiçe sayan Sıkıyönetim Komutanı suçsuz insanları 15 gün gözaltında tutmakla yetinmemekte, çoğu kez 1 aylık bir gözaltı süresi kullanmaktadır. Henüz yayınlanmamış bir derginin sorumlu müdürü olduğu için gözaltına alınan TÖB-DER Genel Sekreteri Kemal Uzun gözaltı süresi içerisinde Sıkıyönetim Mahkemesine çıkarılmış ve serbest bırakılmıştır. Ancak, Komutan bir üst Mahkemeye itiraz edeceği gerekçesi ile Kemal Uzun'un salıverilmesini engellemiştir. Oysa 353 Sayılı Yasanın 77/son maddesi Sıkıyönetim Komutanı dahil hiçbir makama bu yetkiyi tanımamıştır.

Yasanın açık hükmüne rağmen Sıkıyönetim Komutanı, Kemal Uzun'u 2 gün daha gözaltında tuttuktan sonra Kara Kuvvetleri Askeri Mahkemesine itiraz etmiş fakat adı geçen Mahkeme de Kemal Uzun'un serbest bırakılmasına karar vermiştir. Sıkıyönetim Komutanı buna rağmen TÖB-DER Genel Sekreterini ancak 2 gün sonra salıvermiştir.

Birkaç aydır uydurma gerekçelerle tutuklu bulunan birçok devrimci hala mahkemeye çıkarılmamıştır. Örneğin ilgisi olmadığı halde bir banka soygunu nedeniyle tutuklanan Ankara DEV-GENÇ Yöneticisi Tevfik Toker hiçbir kanıt ve gerekçeye dayanmadığı halde aylardır zindanda tutulmakta ve mahkemeye bile çıkarılmamaktadır.

Yine, 10.000 ODTÜ öğrencisinin yasal örgütü olan ÖTK'yı "gizli örgüt" ilan edip, yöneticilerini "gizli örgüt kurmak"tan tutuklayan Sıkıyönetim 3 ay geçmesine rağmen ÖTK Yöneticilerini mahkemeye çıkarmamıştır. Daha onlarca örnek verilebilir.

Bilindiği gibi faşist güçlerin Kahramanmaraş'ta düzenledikleri katliam üzerine "Yaygın şiddet eylemlerini önlemek" iddiasıyla Sıkıyönetim ilan edilmişti. Ocak 1979'dan bu yana sürdürülen Sıkıyönetim uygulamalarında geniş halk kesimlerinin ve tüm ilerici, devrimcilerin temel hak ve özgürlüklerinin baskı altına alındığı ve yasaklandığı artık bugün herkesin görebildiği bir gerçektir.

Kamuoyuna bilinçli ve sistemli bir şekilde empoze edilen anlayışların bir sonucu olarak, birçok insan Sıkıyönetimin şiddet uygulamaları karşısında ya tavırsız kalmış, ya da bir-iki faşistin gözaltına alınmasından hareket ederek baskı uygulamalarını olumlamıştır. Ülkemizde yaşanan olayları "sağ-sol çatışması" yada "şiddet eylemleri" biçiminde değerlendirenler faşist güçlerin saldırı ve katliamlarını ve bunların yöneldiği hedefleri sürekli gözden kaçırmışlardır. Olaylara bakış açısındaki köklü yanılgılardan kaynaklanan bu durum, kuşkusuz halk düşmanlarının amaçlarını k olaylaştıran bir sonuç yaratmıştır.

Hergün artan ve emekçi halkımızı yıldırıp teslim almaya yönelen faşist terör ve katliamların sorumluları cinayet işlemeye devam ederken ve ortalıkta serbestçe dolaşırken, Sıkıyönetim, faşist saldırılara karşı kendini savunan, ilerici, devrimci yayınları okuyan insanları zindanlara doldurmaya devam etmektedir.

Emekçi halk güçleri, sadece dışarda değil, hapishanelerde de büyük haksızlıklara uğratılmaktadır.

Bugün Sıkıyönetin cezaevlerinde 12 Mart benzeri uygulamalar vardır. Devrimciler, emekçi halk, insanlık dışı yöntemlerle sindirilmeye çalışılmaktadır. Sıkıyönetim güçleri ve hükümet tarafından dışarısı için bir kapalı kutu haline getirilen Mamak Askeri Cezaevinde Baki Tuğ'ların, Burhan Poturna'ların, Doktor Metin Denli'nin dönemini aratmayan bir baskı ve terör uygulaması vardır.

Emekçi halkın çıkarları için mücadele eden devrimci, ilerici ve yurtsever insanların doldurulduğu Mamak Askeri Cezaevi bugün bir toplama kampını andırmaktadır. Tutuklular, maruz kaldıkları insanlık dışı uygulamaları, gece gözleri bağlı MİT'e götürülmeleri protesto etmek amacıyla 27 Haziran'da açlık grevine başlamışlardır. Cezaevi yöneticilerinden Yzb. Şuşut açlık grevinde bulunan devrimcilere sabaha kadar işkence etmektedir.

Sadece bir kesitini sunduğumuz Mamak Askeri Cezaevindeki baskı, zulüm ve terör uygulamalarının emekçi halkı ve devrimcileri sindirmeye yönelik olduğu açık bir gerçektir. Bu uygulamalar ekonomik ve siyasi çıkmazları iyice derinleşen egemen sömürücü güçlerin bir açık faşist diktatörlük hazırlığının ifadesi değil midir? Bu yolla onlar, milyonlarca insanın köle haline getirileceği karanlık bir rejimin koşullarını olgunlaştırmıyor mu?

Sıkıyönetimin içerde ve dışarda halk üzerindeki baskı ve terör uygulamalarına karşı mücadele etmeden halk düşmanlarının faşist komplolarını boşa çıkarmak mümkün değildir.

Hiç kimse elini, dilini bağlayarak gözlerini kapayıp ve kulaklarını tıkayarak faşist canilerin saldırılarına hedef olmaktan, egemen sömürücü güçlerin baskılarına maruz kalmaktan kurtulabileceğini hayal etmemelidir. Hiç kimse karşı çıkmamak yolu ile baskı ve terörden kendisini kurtarabileceğini zannetmemelidir.

Bir kere daha bilinmelidir ki, aydınlık ve güzel bir gelecek kurabilmenin tek yolu baskı ve yasaklamalara; faşist terör ve katliamlara karşı mücadele etmektir.

Faşizm; bütün anti-faşist unsurların, emekçi halkın en geniş kesimlerinin birlikte ve omuz omuza mücadelesi ile yıkılacaktır.

ZAFER EMEKÇİ HALKLARIMIZIN OLACAKTIR!



Ve Devrimci Yolumuzun da söylediği gibi:

" Seçimler sol görünümlü bir hükümet eliyle yürütülen sıkıyönetimin faşist baskı politikalarına karşı direniş mücadelemizin, halkın kendi iktidar alternatifinin oluşturulup, yaygınlaştırılıp, yükseltilmesi açısından..." ele alınmalıdır.

"Seçimlerin boykotu ve halkın kendi iktidar alternatifinin ortaya konulması şiarı, elbette ki bugünden gerçekleşecek bir şiar değildir. Bu yüzden bu şiarlar iktidara el koyma yönünde bir eylem çağrısı değil, halkın kendi iktidarı hedefini ortaya koyma amacına yönelik bir propaganda ajitasyon şiarıdır. Bu yüzden kitlelerin önemli bir kesiminin henüz bu çağrıya katılmayacak olması boykot çağrısının doğruluğu açısından bir anlam taşımamaktadır. Bugün için önemli olan ülke çapındaki seçimler platformunun yönetime ve onun faşist baskı politikalarına karşı direniş mücadelemizin yaygınlaştırılması platformu haline getirilmesi; bütün emekçi halklarımızın gözünde bu baskı, zulüm ve sömürü düzenine karşı gerçek halk iktidarı kavramının yayılması ve Direniş Komitelerinin bünyesinde bunun somutlanması. Halkın bilincinin bu doğrultuda geliştirilmesidir.

Bütün devrimcileri, yurtseverleri, ilericileri, bütün emekçi halk güçlerini sıkıyönetim güçleri tarafından yürütülen faşist baskı ve yasaklara karşı bir protesto gösterisi olarak, SEÇİMLERİ BOYKOT ETMEYE çağırıyoruz.

Seçimlere katılmak üzere adaylığını koyan bağımsız adayları ve partileri, bu demokratik sıkıyönetim aldatmacalarını deşifre etmek ve emekçi halk güçleri üzerinde uygulanılan faşist baskı ve yasakları protesto etmek amacıyla adaylıklarını geri almaya ve seçimlerden çekilerek boykot kampanyasına katılmaya çağırıyoruz.

İşçileri, köylüleri, memurları, gençleri, teknik elemanları, tüm emekçi yoksul halklarımızı seçimleri boykot ederek hakim sınıfların tüm faşist baskı ve saldırılarına karşı direnmeye, baskı güçlerinin saldırılarını püskürterek kendi iktidarlarını kurma doğrultusunda DİRENİŞ KOMİTELERinde örgütlenmeye çağırıyoruz."

ALMANYA'DA DE[...]
DÜNÜ BUGÜ[...]

> "Yalan sözler, yalana dayalı övünmeler, manevi ölümdür. Politik ölümün şaşmaz güvencesidir." (Lenin)

"Yurtdışı"nın politik ölümünün nedeni böylesi bir temelde örgütlenmiş olmasıydı.

GİRİŞ

Almanya da yeni bir dönemin eşiğindeyiz. Geçmişe egemen olan dağınıklık ve kargaşa büyük ölçüde aşılmıştır. Devrimci hareketin toparlanması ve bunun gerektirdiği ideolojik ve örgütsel platformun yaratılması doğrultusunda önemli adımlar atıldı. Gerek çalışmaların bundan sonra yönelmesi gereken hedefler, gerekse içine girilmesi gereken örgütlenme itibarıyla yeni bir döneme girildiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Bundan sonra bizim açımızdan sorun hangi yolun seçilmesi ile ilgili değildir. Sorun bilinen yolda *hangi pratik adımları atmamız gerektiği ve bu adımları nasıl* atacağımız sorunudur.

Bu amaçla yazıyı yeni dönemlerdeki sorunlara ve görevlerimize ışık tutması gereken bir platform olarak sunuyoruz. Bu bir anlamda siyasi hareketimizin görevlerinin ve hedeflerinin genel olarak konmasıdır.

Devrimci hareketimizin Almanya'da sistemli bir siyasi çalışma yürütmesi henüz daha bir yılını doldurmadı. Bugüne kadarki faaliyetimizin ana hedefi var olan dağınıklığın ve keşmekeşliğin *üstesinden gelebilmek ve belli bir toparlanmayı* sağlayabilmekti. Özellikle Türkiye devrimine yönelik tercihler itibarıyla böylesi bir kaosa son verilmiş ve belirli bir saflaşma sağlanmıştır.

Dağınıklık ve kargaşanın üstesinden gelebilmek aynı zamanda bura sorunlarına yönelik sistemli bir programın oluşturulabilmesi süreci idi de. Özellikle Almanya'daki sınıf mücadelesinin ve onun bize yüklediği görevlerin tespiti ve tüm bunların Türkiye devrimi ile olan bağının sağlanabilmesi.

Şimdi bizim görevlerimizden biri de böylesi bir programı oluşturabilmektir. İçinde bulunduğumuz noktada, yeni görevlerimizi doğru bir biçimde tespit edebilmek zorundayız. Siyasi görüşümüz ışığında hayata geçirmek zorunda olduğumuz yeni çalışma anlayışı kendinden önceki çalışmaların sistemli bir eleştirisini de içermek zorundadır. Böylesi bir değerlendirme ise bugünkü görevlerimiz açısından önemli ipuçları verecektir. Çünkü bugün devrimci hareketimizin içinde bulunan bir kısım arkadaşın da içinde yer aldığı bu geçmiş örgütlenme ve onun siyasal muhtevası doğru bir siyasi çalışma için aşılması ve eleştirilmesi gereken bir muhteva taşıyordu. Bu açıdan geçmişte egemen olan anlayışların bugünkü görevler itibarıyla ifade ettiği anlamın onun bugün ve gelecekteki yerinin açığa çıkartılması gerekmektedir. Çünkü bugün saflarımızda var olan bir kısım hatalı eğilimler bu geçmişin izlerini taşımaktadır, ya da ona bir tepki olarak ortaya çıkmıştır. Öyleyse Almanya'da THKP-C adına düne kadar yapılanların genel değerlendirmesi kaçınılmazdır.

Geçmişin bu değerlendirilmesi bugünkü görevlerimiz açısından ele alınırsa bir anlam taşıyacaktır. Sorun ne yapılanların basit bir reddiyesi ne de onun iyi ve kötü yanlara ayırarak, iyilerini alıp kötülerini atmaktır. Böylesi bir anlayış ilkesiz bir eklektisizmin ürünüdür. Biz böylesi bir değerlendirmeyi bugünkü görevlerimize ilişkin bir tartışma olarak ele alacağız. Bugünkü görevlerimizin neler olduğunu tespit edebilmek için bugüne nasıl geldiğimizi bilmek zorundayız. Ve eğer böylesi bir değerlendirmeyi doğru olarak yapabilirsek bugünkü görevlerimizin ipuçlarını da elde ederiz.

DEVRİMCİ ÇALIŞMA VE GEÇMİŞİ

Almanya'da devrimci faaliyetleri 1960 sonlarından başlatmak mümkün. Ama biz tarihin bu kısmını şimdilik bir kenara koymak zorundayız. Amacımız tarih anlatmak değil. THKP-C adına yapılanlar, özellikle yenilgi sonrası gelişmeler bizim açımızdan önem taşıyor. Geçmişte THKP-C hareketinin siyasal bakışı, siyasi perspektifi doğrultusunda Almanya'da sistemli bir faaliyetin yürütülebildiğini söylemek oldukça zor. Bunun önemli nedenleri olarak böylesi bir faaliyetin yenilgi yılları ile atbaşı başlamış olması, THKP-C'nin siyasi bakış açısının kavranamamış olması ve meselelerin onun çok dışındaki bir kafa yapısının ürünü olarak ele alınması sayılabilir *

Bu siyasal kavrayışsızlık yenilgi ve sonrası dağınıklıkla da birleşince birkaç sene öncesinin tablosu -- teorik, örgütsel bütün alanlarda varolan *keşmekeş, kaos* ve *yılgınlık elde* edilmektedir. Türkiye'de yaşanan yenilgi sonrası yıllarının genel özelliği biraz geç olarak Almanya'da da kendi özellikleriyle yaşandı. Bu dönem içerisinde sıkıyönetim ve onu takip eden yıllarda aşırı gizlilik temelinde yaratılan örgütlenme kendi doğal ürününü elde ederek dağıldı. Bu dağıklık devrimci unsurların siyasi bilinçlenme ve siyasi kavrayışları ile orantısız bir örgütlenme içine sokulmuş olmaları unsuruyla da birleşince devrimci mücadeleden vazgeçmelere, sınıf mücadelesine seyirci kalmalar kadar varan *eğilimleri doğurdu.*

Yaratılmaya çalışılan o dönemdeki örgütlenmenin Türkiye'den kopuk olması, (ki asıl olan siyasi kopukluktur, bizi de işin bu yanı ilgilendiri) siyasi eksiklik ve yetersizlik ve en önemlisi objektif olarak şişirme ve yalana ; genç unsurların THKP-C sempatilerinin sömürülmesi temeline dayanması parçalanmanın objektif temelini uluşturdular. Özellikle THKP-C nin Kızıldere yenilgisi ile noktalanan örgütsel yapısının parçalandığı (kelimenin dar anlamıyla taş taşın üzerinde kalmadığı dönemlerde Almanya'da bu olmayan partinin varlığı temelde yaratılan örgütlenme, politik içeriği ile de birleşince paramparça oldu. Yenilgi ve onun getirdiği teorik ve örgütsel keşmekeşliğin sorunlarını çözmek yerine bu objektif gerçekliğe göz yumulmuştur.

Hatta yenilginin varlığı dahi reddedilmiş, "parmaklarını doladıkları 'yenilgi' sözcüğünü de bizler ideolojik anlamda değil, askercil - taktik anlamda aldığımız için..." denilerek yenilgi sadece basit bir "askeri taktik" hata düzeyine indirgenmiştir. O halde yapılacak şey "yurtdışından yetiştirilen kadroların savaşa devam etmeleri için yurda gönderilmeleri idi". Yaratılmaya çalışılan örgütlenme kendisine görev olarak buradan Türkiye'ye eleman yollamayı aldığı için siyasi olmayan bir niteliğe bürünmüştür. Örgütlenmenin siyasi olmayan bu yapısı onun kadro anlayışına da aynen yansımıştır. Kadro, Kesintisiz Devrim II-III'ü ezbere bilen ve Türkiye'ye gidecek insandır artık. Onun için de kadro eğitimi Felsefenin Temel İlkelerinden sosyalizmin kırıntıları hakkında bilgilenmek ve Kesintisiz'i okumaktır. Bu iki kitabı okuyan kişi "kadro" dur. Oysa kadro ve kadro eğitimi Marksizmde son derece ciddi bir öneme sahip ve hiç bir zaman bu kadar hafife alınmayacak bir konudur. Çünkü kadro, örgütleyen insandır. Ve onun bu örgütleme ve devrimci görevleri yerine getirme yeteneği sınıf mücadelesinin en basit biçimlerinden en karmaşık biçimlerine kadar tüm mücadele biçimlerini içerir. İşte böylesi çok yönlü görevleri örgütleyebilen ve yürütebilen kadroların eğitimi ise son derece zor bir görevdir. Ve bir mücadelenin kadroları o mücadelenin içinden çıkarlar. Yoksa ihraç ve ithal edilemezler. Hele hele evlerde kitap okuyarak yetiştirilemezler. İyi bir kadro ülkemizdeki sınıf yapısını dikkatle öğrenen, kavrayan, dev-

RİMCİ ÇALIŞMA
NÜ YARINI

Örgütlenmenin kendisi subjektif bir unsur olarak objektif gerçekliğin ihtiyaçlarına cevap verir. Bundan dolayı somut şartlardaki her gelişmeye uygun olarak kendisini değiştirme yeteneğine sahip olmak ve sınıf savaşının getirdiği yeni mücadele biçimlerine uygun organizmalar yaratabilmek işci sınıfı hareketinin sıhhatliliğinin göstergesidir.

rim ve karşı-devrim güçlerinin birbiriyle ilişkilerini analize edebilen, sınıf çatışmasının her alanında yer alabilen kişidir. Somut eylemin gereklerine göre teçhizatlanabilen, yığınlarla bağ kurma yeteneğine sahip olabilen kişidir.

Harekete sempati duyan ve sosyalizm adına çok genel bilgilenmeden dahi yoksun olan genç unsurların kadro eğitimi diye böylesi çarpık bir eğitime tabi tutulmaları ve sonuçta üstlenemeyecekleri görevlerle yüklenmeleri, Türkiye gerçekliği ile de birleşince bu genç unsurların hareketten kopmalarına, devrimcilikten vezgeçmelerine yol açtı. Örneğin bu örgütlenme içinde var olan bir kısım "kadro" nun milli mesele konusunda hazırladıkları bir "yazı"nın bu kadroların ne tür bir eğitimden geçtikleri konusunda önemli ipuçları vermeye yetecektir. "Türkiye topraklarında yaşayan iki ulus halklarının eşit derecede etki altında tutulduğunu ve sömürüldüğünü görmemek için kör olmak gerekli. Şu halde soruna kültür açısından yaklaşılır.... Türkeş'in büyük Türkistan hayali ile Barzani'nin Kürdistan hayalleri (ki her ikisi de emperyalizm tarafından hararetle desteklenmektedir.) ve Türkiye, İran, Irak politik sınırları içinde yaşayan Kürtlerin o ülkelerin halklarının kurtuluşundan bağımsız olarak kurtulabileceklerini düşünen sözde Kürt devrimcileri arasında fark olduğunu iddia edenlerin saflarımızda yeri olamayacağı açıktır."

Evet! Bu derece saçmaya varan görüşleri devrimci hareket adına savunanların devrimci bir hareketin saflarında ne kadar yerleri vardır gerçekten?

Türkiye'de öncü savaşı vermek üzere paketlenmiş hazır bekleyen ve hatta "paketlenip yollanan" genç unsurlar, değil THKP-C'nin sıradan bir örgütü meydana getirecek olan asgari bir teorik birliğin olmadığı objektif gerçeğinin çıplak fakat acımasız yüzü ile karşılaşınca korkunç bir şok geçirdiler. "hüsranla sonuçlanan hayaller"di bunlar genç unsurlar için... Bu şokun (yani olmayan şeyler adına ve olmayan şeyler için bu kadar insanın kandırılmış olması bu unsurlar için kabul edilebilir şeyler değildi.) etkisinin bugün dahi geçtiğini söylemek gerçekten zor. Ne Türkiye'deki yenilgi sonrası ve onun görevlerine, ne Almanya şartlarına uygun düşmeyen bu örgütlenmenin olumsuz etkileri hala yaşanmaktadır. Bugün o dönemden kalma çok az insanın bu işi sürdürmeye çalışmaları ve çoğunluğunun devrimcilikten vazgeçme ile yüzyüze kalmaları böylesi bir anlayışın ürünüdür. Lenin "Yalan sözler, yalana dayalı övünmeler manevi ölümdür. Politik ölümün şaşmaz güvencesidir." diyor. Ve yurtdışının"politik ölümünün" nedeni böylesi bir temelde örgütlenmiş olmasıydı.

ÖRGÜTLENME ÜZERİNE

Burada bir parantez açmak ve örgütlenme üzerine bir şeyler söylemek gerekiyor. Örgütlenme proletarya hareketinin subjektif yanını oluşturur. Proletarya hareketi belli objektif sorunları çözecek ona uygun örgütlenme biçimi içine girer. Yani örgütlenmenin kendisi subjektif bir unsur olarak objektif gerçekliğin ihtiyacına cevap veren bir ilişkiler bütünüdür. Ve bu ilişkiler objektif gerçekliği takip ederler. Bundan dolayı somut şartlardaki her gelişmeye uygun olarakta kendisini değiştirme yeteneğine sahip olmak ve sınıf savaşının getirdiği yeni mücadele biçimlerine uygun organizmalar yaratabilmek işçi sınıfı haraketinin sıhhatliliğinin göstergesidir. Her dönem için bütün şartlarda geçerli evrensel bir örgütlenme biçiminin bulunduğunu savunmak Marksizm dışı doğmatizmdir, lafazanlıktır. Mutlak hatasız ve değiştirilemez örgütlenme biçimi sınıf savaşının sürekli evrim halindeki koşullarına ahenkli uyumu ve değişikliği sağlayamaz. Bu tür örgütlenmeler değişen somut şartlara uygun olarak kendilerini de değiştiremedikleri için ve eski ilişkilerin yerine yeni ilişkileri adapte edemedikleri için kısa zamanda yeni şartlar karşısında gericileşirler. Çünkü eski örgütlenme ve eski ilişkiler yeni görevler karşısında engel teşkil ederler. O halde örgütlenme konusunda ilk temel hareket noktası bütünüyle içinde yaşanılan bütünün bütün özelliklerinin somut tahlilidir.

O halde Türkiye'deki devrimci hareketin buradaki siyasi faaliyetini yürütmek isteyen devrimcilerin yapmak zorunda oldukları ilk şey, sıhhatli bir bakış açısı ışığında "içinde yaşadıkları somutu" değerlendirmektir. Sınıf savaşının boyutlarını, gereklerini ve görevlerini tespit etmek ve buna uygun örgütlenme ve mücadele biçimlerini geliştirmektir. Lenin şöyle diyor: "sadece belli bir toplumun istisnasız bütün sınıflar arasındaki ilişkilerinin tümünün nesnel bir değerlendirilmesi ve dolayısıyla da o toplumun eriştiği nesnel gelişme düzeyinin ve o toplumun diğer toplumlarla olan ilişkilerinin değerlendirilmesi öncü sınıfın taktikleri için bir temel olabilir." (Lenin, Marksizm Üzerine) Bu temelden hareket etmeyenler ayakları yerden kesik (belki ayda dolaşan) garip şaşkınlardır. Örgütlenmeleri ise bir komedi düzeyindedir.

Bizim açımızdan çıkış noktası bu oldu. Ve biz ilk olarak kendimize "NEREDEYİZ?" ve "NE YAPMAK GEREKİR?" sorularını sorduk. Buradaki işçi sınıfının (Tükiyelilerin) durumu nedir? Problemleri nelerdir? Ne tür çelişki içindedirler? Bu çelişkiler hangi siyasi perspektiften ele alınmalıdır? Çözüm için gerekli yöntemler ve buna uygun düşen örgütlenmeler nelerdir? Bu bakış açısını hiç kaybetmemek gerekiyor. Eğer kısa zamanda (1 yılı dahi bulmayan) bir şeyler yapabildikse tamamıyla bu anlayışın ürünüdür.

Yukarıda anlatılan örgütlenme anlayışının dışında geliştirilen ve kısa zamanda dağılan bu yapılanma sonrası, hiç olmazsa bir şeyler yapılması gerektiğini kavrayan devrimci unsurlar bir olumlu soruyla işe başladılar. "Nerede Yaşıyoruz? Bulunduğumuz yerde ne yapılması gerekir?" Ve belki sözün hakçası Almanya'da "yaşadıklarını" o zaman fark ettiler ve buraya özgü şeyler yapmak gerektiğini kavradılar. Başlangıç olarak doğru bir içerikle hareket edilen bu yeni faaliyet de kısa sürede dağıldı. Nedenleri, yaşanılan dönemin etkilerinden kurtulunamaması, tepki düzeyinde yanlış önermelerin geliştirilmesi ve Türkiye ile sıhhatli bağın kurulmaması (gene siyasi bağdır kastedilen) sıralanabilir. Şimdi bizim açımızdan başlangıç olan bu son dönemin özelliklerini yeni görevlerimiz açısından daha yakından incelemek mümkündür.

Dipnot* Nitekim geçmişteki bu çalışmaların içinde bulunan insanların, bu işlerden elini eteğini çekenlerin çoğunluğunun yanısıra, kalanlarının Türkiye'de şu veya bu aceleci gurubu yaşatmaya çalışmış olmaları bir tesadüf değildir. Bazı kişilerin iyiniyetleri ve bu gelişme içinde 'kandırılmış' olmaları sürecin bu ana özelliğinin niteliğini değiştirmez.

İran'daki Son Gelişmeler

Faşist şah rejiminin yıkılışından sonra devam eden toptoplumsal altüst oluş henüz son bulmuş değil. Gericiliğin özellikle ulusal azınlıklara karşı yürüttüğü şöven politika, şaha karşı mücadelenin en devrimci dinamikleriden birini oluşturan bu ulusları yeniden aktif mücadeleye itti. Özellikle Orta-Doğu bütünü açısından son derece önemli bir konuma sahip olan Kürt ulusu ve onun İran kesiminin başkaldırısı yeniden ulusal sorun ve bu sorunun enternasyonalist bir biçimde nasıl ele alınması gerektiği sorusunu gündeme getirdi. Bugün İran'da mevcut egemen koalisyon tüm ilerici, devrimci güçlere ve diğer uluslara, onların en doğal hak ve taleplerine karşı bir saldırı yürütmektedir. Bu yeni gelişme (özellikle gerici ittifakın giderek emperyalizme yanaşması) İran'lı devrimcilere yeni görevler getiriyor. Biz bu konularda Türkiyeli ilerici ve devrimcileri aydınlatmayı bir görev biliyoruz. Bu konuda (İran'daki son siyasal gelişmeler ve İranlı devrimcilerin bu gelişmeleri nasıl tahlil ettikleri) etraflı bir yazı hazırlamaktayız. Bugün İran'da devrimci mücadeleyi doğru Marksist-Leninist çizgide sürdürmeye çalışan Halkın Fedayileri Örgütünün görüşlerini içerecek olan bu yazıdan önce konunun acilliği açısından bazı temel noktalarda açıklamalar yapmaya çalışacağız.

Aşağıda Halkın Fedayileri Örgütü sempatizanları tarafından Almanya'da yeniden organize edilen öğrenci dernekleri federasyonundan (CİSNU-Vanguard) yoldaşlarla İran'daki son gelişmelerle ilgili görüşmeyi yayınlıyoruz.



DEVRİMCİ İŞÇİ : İran'da bugünkü durum ve özellikle Kürt hareketi hakkında ne düşünüyorsunuz?

CEVAP : Bugün İran'da egemen olan bir Koalisyondur. Farklı sınıflar arasında oluşturulan bir koalisyon... Biz bu koalisyonu "gericilik" olarak adlandırıyoruz. Küçük burjuvazinin üst kademelerinden İran milli burjuvazisi ve komprador burjuvaziyi de içine alan bir koalisyondur bu. Humeyni bu koalisyonda küçük burjuvazinin üst kesimlerinin sözcülüğünü yapmaktadır ve sürekli olarak emperyalizme doğru kaymakta, onlarla uzlaşma yolları aramaktadır. Dolayısıyla diğer sınıfların bu koalisyon içinde etkinlikleri giderek artmaktadır. Mevcut ittifakın giderek emperyalizme doğru kaydığının bir göstergesi olarak Bazargan'ın şu sözlerini aktarmak yeter. " Savunmamız için USA'dan silah alımına devam etmemiz gereklidir. Amerikalı danışmanlara ihtiyacımız var." Ayrıca yurtdışı edilmiş olan SAVAK ajanlarının tekrar geri dönmeye başladıklarını da buna ekleyelim. (Halkın Fadayileri Yayın Organı KAR'dan, 10.9.79)

Bugün İran'da bütün sınıf ve tabakaların ortak eylemleri *sonucu gerçekleştirilen devrim yarıda* kalmıştır, tamamlanmamıştır. Ve bu koalisyonun bu devrimi tamamlama arzu ve güçleri yoktur. Bunlar devrimin ilerleyen yoluna set çekmek için bir komplo oluşturmaktadırlar. Önümüzdeki en temel görev tüm kitlevi politik çalışma biçimleriyle bu gericiliğin içyüzünü açığa çıkarmaktır.

DEVRİMCİ İŞÇİ : Kürt halkına yönelen toplu katliamları ve Kürt ulusunun kendi hakları doğrultusunda verdiği mücadele hakkında ne düşünüyorsunuz?

CEVAP: İlk önce şu tesbiti yapmak gerekiyor; bugün İran'da, sadece İran'da değil Orta-Doğu'da emperyalistler (başta CİA ve SAVAK) yeni oyunlar peşindedirler. Bu, esas olarak halkları birbirine kırdırma politikasidır. Halklar arasındaki ayrılıkları, çatışmaları körüklemek ve özellikle halk içindeki çelişkilerden bu amaçla yararlanmak. Bu açıdan İran'da bu konuda doğru bir politika, halkların kardeşliğinin sağlanması yolunda mücadeleden geçer. Son Kürt hareketine de bu açıdan yaklaşmak gerekmektedir. Bugün İran'da tüm azılıkların son derece doğru ve olumlu talepleri vardır. Biz bu ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını kesinlikle tanıyoruz. Ve İran'da emperyalistlerin ve gericiliğin halkları birbirine kırdırmaya çalışma politikasına karşı, halkların kardeşliğini sağlamak ancak bu ulusların ulusal haklarının (bugünkü somutta -Otonomi) tanınmasıyla mümkündür. Kürt halkının bu doğrultuda yürüttüğü mücadeleyi sonuna kadar destekliyoruz. En son gelen haberler göre bizzat bu savaşta Kürt saflarında savaşan 80 Halk Fedayileri örgütü üyesi öldürülmüştür.

DEVRİMCİ İŞÇİ : Kürt hareketinin önderliği konusunda ve egemen sınıfların bunu emperyalizmin bir oyunu olarak göstermesi üzerine biraz bilgi verebilir misiniz?

CEVAP : Aslında emperyalizmin bölgedeki politikasının, halkları birbirine düşman etmek olduğunu daha önce belirtmiştik. Bugün İran'da böylesi bir oyuna gelen varsa o da bugünkü yönetimdir. Bu konuda çarpıcı bir örnek vermekte yarar vardır. Bugün içişleri bakanı olan Çamran. Bu adam Filistinlilere karşı Lübnan'da falanjistlerle birleşip savaşan bir kişidir. Tel-Zaatar katliamının baş sorumlularından birisidir. Ve SAVAK'ı SAVA-MA adıyla yeniden hortlatmaya çalışmaktadır. Bu kişi bugün İran'da Kürt hareketinin ezilmesinde de başrolü oynuyor.

Kürt hareketi içinde bugün en etkin gurup KDP'dir. Ve biz bu partinin mücadelesini doğru bulmaktayız. Ayrıca İzzettin Hüseyni adlı bir dini liderin de büyük etkisi vardır. Bugün gericiliğin Kürt halkına karşı giriştiği bu saldırı karşısında KDP, Halkın Fedayileri Gerilla Örgütü ve Emekçilerin Devrimci Örgütü bir cephe oluşturmuş durumdayız. Barzani hareketinin bir devamı olan Geçici Komite ise bugün Kürt halkına karşı gericilikle uzlaşmış bir vaziyettedir.

DEVRİMCİ İŞÇİ : TUDEH Partisinin ve Sovyetlerin bu hareket karşısındaki konumlarını açıklar mısınız?

CEVAP : Aslında TUDEH'in bu sorun karşısındaki tavrı onların gericiliğe karşı tavrından ayrı düşünülemez. Bugün bu bakımdan gerek Sovyetler gerekse onların ülkedeki politikasını yürüten TUDEH gerçek bir çıkmaza girmiştir. Çünkü TUDEH için bugünkü koalisyonun asıl yanı ilerici olduğudur. Ve bu yönetimin sosyalizme geçme şansları vardır. "İslam bayrağı altında sosyalizme geçilecektir." diyor bu parti. Onlar Lenin'in Kapitalist Olmayan Gelişme Yolu tezini revize ederek bizim gibi sömürge ülkelerde küçük burjuva önderliğindeki hareketlerin sosyalizmi getirebileceklerini savunuyorlar. Temelde yanlış olan bu bakış açısı yüzünden gerici hareketi ilerici olarak görmekte ve aralarının açılmaması için bu gericiliğin kürt halkı üstündeki saldırısı karşısında sessiz kalmaktadırlar.

DEVRİMCİ İŞÇİ : Son bir soru da Halkın Fedayileri örgütündeki son gelişmelerle ilgili. Örgütte bölünme olduğu konusunda bir söylenti var. Bu konuda bir *açıklama* yapar mısınız?

CEVAP : Burada kısa bir tarihçe vermekte yarar var. İran'da silahlı mücadelenin başlangıcını 1970 yılı olarak alabiliriz. Bu mücadeleyi başlatan Halkın Fedayileri Gerilla Örgütü iki ayrı guruptan oluşmuştur. Bir gurup Bijan Djasani önderliğindeki ve bu gün harekete egemen olanıdır. Diğer

Berlin'de "Türk Faşistlerine Karşı İnsiyatif Komitesi" Deneyimleri

Son zamanlarda faşist saldırılar, Batı Almanya' da olduğu gibi, Batı Berlin'de de yoğunlaştı. Faşistler bazı demokratik dernekleri kurşunladıktan sonra 4 Mayıs 1979 tarihinde örgütledikleri 100-150 kişilik bir gerici yobazlar sürüsünü, Türkiyelilerin yoğun olarak gittikleri bir pazar yerinde, bildiri dağıtan demokratların üzerine saldırttılar. Olay bir cuma günü gerçekleştirildi. Aynı gün camide bulunan birkaç CHP'li vatandaştan öğrenildiğine göre, cuma namazı sıralarında camiye gelen halka ''CİHAD'' çağrısı yapılarak, çağrıya katılmaları istenmiş. Bunun için de herkes tek tek kurana el bastırılarak yemin ettirilmiş. Çağrıya uymayıp, yemin etmeyenler ise derhal camiden çıkarılmıştır. Bu olay faşistlerin ve gerici yobazların sahte dinciliklerinin ardında yatan amaçları çok açık bir şekilde sergilemektedir. Halkın dini inançlarını istismar ederek ve onların bu duygularını sömürerek kendi siyasi emellerine alet etmeyi başaran sömürücü sınıfların sivil bekçi köpekleri saldırı sonunda birkaç demokratı çeşitli yerlerinden yaralamışlardır. Ve olay yerinde bir imbisçiden yemek yiyen bir kadın haram yediği için gericilerce tartaklanmış ve yine başı açık olduğu için bir kadına hakaret edilmiştir.

Batı berlin'de, faşistlerin ve gerici yobazların tüm bu yaptıkları, faşizme ve gericiliğe karşı geniş bir kamuoyu oluşturabilmek için, çeşitli gösteri, yürüyüş ve mitinglerle teşhir edildi. Ve bunun sonunda yerli ve yabancı anti-faşist örgüt ve kişilerden oluşan "Türk Faşistlerine Karşı İnsiyatif Komitesi'' adı altında bir komite kuruldu. Komitenin kurulma çalışmaları sırasında ATİF.ATÖF Partizan, H.Birliği ve D.H.Yolu gibi gurupçuklar, komiteye katılan diğer demokrat kişi ve kuruluşları dikkate almadan, gene o keskin devrimci ilkelerini(!) ileri sürdüler. Gurup çıkarlarını faşizme karşı eylem birliğine üstün tutan bu gurupçukların istedikleri kabul edilmeyince, komitenin çalışmalarını engellemek için ellerinden geleni yaptılar.

Fakat yaptıklarının ancak faşistlerin işine yaradığını, tüm anti-faşist demokrat unsurlarla birlikte kendi sempatizanları da anladı. Kurulan İnsiyatif Komitesi, saldırı olayının geçtiği pazar yerinde iki miting düzenledi. Faşistlerin ve gerici yobazların yalan ve demogojileri halka anlatıldı. Yine aynı günlerde ilerici ve demokrat Almanların oluşturduğu ''Alternatif Liste'' bir form düzenleyerek Türk faşistlerini teşhir ettiler. 14 temmuz 1979 cumartesi günü faşistlerin düzenlediği ''Esir Türkler'' gecesi salon önünde yapılan bir mitigle protesto edildi. Mitinge 1500-2000 kişilik bir anti-faşişt kitle katıldı. Salon önünde yapılan 1,5 saatlik bir gösteriden sonra, aynı gün şehrin merkezinde alınan ikinci bir miting yerine korsan bir yürüyüşle gidildi. Faşistlerin gerçek yüzleri ikinci miting yerinde de kamuoyuna anlatıldı.

ATİF-ATÖF'lüler komitede olmadıkları halde, kendi sloganlarını atmak ve eylemi provaka etmek için büyük bir çaba gösterdiler. Devrimci disiplin ve tavırlardan ve de davranışlardan uzak olan bu insanlar çabalarında da bir yere kadar başarılı oldular!.. Provakatörlerin işine yarayabilecek birtakım sürtüşmelere sebep oldular. Sürtüşmelerin olduğu yere 3-4 kadar Alman ve Amerikalı faşist rastgele saldırdı. Ve sürtüşmeyi elektriklendirip, sol guruplar arasında bir çatışma çıkarmayı denediler. Fakat saldırganlara gerekli cevap verildi. ATİF ATÖF'lülerin sebep olabileceği bir olay önlenmiş oldu. Bundan başka DGB'ye bağlı polis sendikası geceden bir gün önce faşistlerin gecesini tasvip etmedikleri halde korumak zorunda olduklarını açıkladı. Faşistlerin gecesi 1000 'e yakın polisle korundu.

Batı Berlin'de çalışmalarımızdan çıkardığımız sonuçları şöyle sıralayabiliriz.

a) Türk faşistleri Alman faşistleri ile işbirliği halindedir. Örneğin faşistlerin gecelerinde Viking Jugeng (Alman Faşist Gençlik Örgütü) ve CGB (Hristiyan Sendikalar Birliği) temsilcileri konuştu. Bu nedenle komite daha geniş tutulmalı, anti-faşistlerin geniş desteği sağlanmalıdır.

b) Komite çalışmalarında bazıları, faşistlere karşı ortak karar ve mücadeleden çok, kendi dar gurupçu görüşlerini öne çıkarmakta, ortak tavrın ne demek olduğunu unutmaktadırlar.

c) ATÖF ATİF gibi örgütlerin şimdiye dek anti-faşist komite ve eylem birliklerine karşı sekter tavrı, karşı devrimcilere hizmet etmektedir. Bu durum teşhir edilmelidir.

YAŞASIN FAŞİZME KARŞI EYLEM BİRLİĞİ !

FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA !

Türkiye İşçi Gençlik Birliği

Düsseldorf'da Devrimci Mücadele Yükseliyor!

Düsseldof'da çok kısa bir geçmişi olan devrimci hareketimiz, işçi sınıfı ve işçi-öğrenci gençlik içinde olan çalışmalarını merkezileştirerek Türkiye Demokratik İşçi Gençlik Derneğini (TDİG-Der) kurdu. Devrimci mücadeleyi omuzlayabilecek kadroların azlığına rağmen derneklesmenin zorunluluğu kavranılması gereken ana halka idi. ''Düsseldof'ta ne yapılabilir?'' sorusuna verilen cevaplar şöyle sıralanıyordu;

—Var olan kişisel ilişkilerin geliştirilmesi,
—Yeni kitle ilişkilerinin DEVRİMCİ YOL'a kanalize edilmesi,
—Türkiyeliler içinde ajitasyon-propaganda çalışmalarına hız verilmesi,
—Devrimci yayınların (Devrimci Yol, Devrimci İşçi) olanaklar ölçüsünde en geniş kitlelere ulaştırılması.

Bugüne kadar bu dediklerimizden çok azını gerçekleştirebildik. Önümüzdeki sorunları çözebilmek ve devrimci hareketin birliğini sağlayabilmek, Düsseldorf'daki gerek FİDEF'li gerekse diğer görüşlerden oportünistlere karşı verilecek ideolojik mücadele sonucu mümkün olacaktır. İdeolojik mücadelenin böylesi bir anlayışla ele alınıp hayata geçirilmesi kadroların yetişmesinde önemli bir rol oynayacaktır. Şu anda devrimci hareketimizin görüşlerinin hayata uygulanması için ''kadro yetersizliği'' bir engel teşkil etmemelidir. Devrim için savaşmayana sosyalist denmez şiarını bayrak edinmenin, en basitten en karmaşık görevlere dönüşen sınıflar mücadelesinin tüm görevlerini eşit inanç ve kararlılıkla sarılmak ve var olan hataların kaynağına inilerek kurutulmasl demek olduğunun bilincinde olan devrimciler, kitlelerin can alıcı sorunlarına devrimci tarzda yaklaşarak çalışmaları sürekli kılabileceklerdir. Bundan sonra söylenecekler aşağıda belirtilen görevlerin başarılmasına bağlı kalacaktır.

Düsseldof özelinde anti-faşist mücadeleye kayıtsız kalan pasifist 'sol'un etkinliğini kırmak ve yurtsever devrimci unsurları faşist gelişmelere karşı militan mücadeleye çekmek görevlerinin başarılması aynı zamanda devrimci hareketin yetkinleşmesini getirecektir.

Almanca kursu ve tercüme işlemlerini disiplinli biçimde örgütlemek, hem geniş bir kitleyi saflarımıza katabilir hem de en geniş kitle içinde en dar kadro çalışması yapabilmemizi sağlayacaktır.

Türkiye işçi sınıfımızın,emekçi halklarımızın Devrimci Yoluna, işçi-köylü-öğrenci gençliğimizin militan örgütü DEV-GENÇ'e proleter devrimci selamlar.

Federal Almanya'da Türkiyeli ilericilerin, yurtseverlerin, devrimcilerin gür sesi olmaya başlayan DEVRİMCİ İŞÇİ'ye bin selam.

Düsseldof ve Çevresi DEVRİMCİ YOL, DEV-GENÇ Sempatizanları.

★★★

NİJMEGEN OLAYLARI ÜZERİNE

22.9.1979 günü Hollanda'nın Nijmegen şehrinde kısa adı H.T.İ.B. olan Hollanda Türkiyeli İşçiler Birliğinin düzenlemiş olduğu anti-faşist sempozyum üzücü olaylara neden oldu. Sempozyumda meydana gelen olaylarda 1 yurtsever arkadaş yaşamını yitirdi. Sempozyumun sorumluları olan H.T.İ.B.'li yöneticiler daha önce yapmış oldukları çağrılarında, tüm anti-faşist ve anti-emperyalist kişi ve kuruluşların bu anti-faşist toplantıya güç katmalarını istemişlerdi. Ne var ki daha sempozyumun başlangıcında, sempozyum komitesinin kararı olarak yapılan duyuruda komiteçe belirlenen iki slogan dışında slogan atılmayacağını vurguladılar. Böylece slogan sınırlaması getiriyorlardı. (Sonradan öğrenildiğine göre sempozyum komitesi böyle bir karar almamış.) Kendi siyasal görüşleri dışındaki görüşlere ambargo koydular. Bu tavır her halde toplantıyı düzenleyen kendileri olduğundan, toplantıyı kendi denetimleri altında tutmak istemelerinden kaynaklanıyordu. Bu tavır ''ilerlemecilerin'' değişmeyen tavrıdır. Bu tavırlarını bütün anti-faşist eylemlerde görmek mümkündür. Böylece provakasyonları önlemek yerine provakasyonlara çağrıda bulunuluyor. Sonuçta Halkın Kurtuluşu sempatizanları da kendi sloganlarını attılar. Bu arada Dev-Sol imzalı bildiri dağıtılmak istenmesi, gurupların tartışmaya ve tarlanmaya başlamaları hepimizin yabancı olmadığı provakasyon ortamını doğurmuş oldu. Ve Kemal Güngörmüş arkadaş atılan kurşunlarla yaşamını yitirmiş oldu. Olayın bundan sonraki gelişmesi şöyle oldu. H.T.İ.B.'liler olayın sorumlusu olarak HK'yı gösterdiler. HK'cılar H.T.İ.B.'cileri gösterdiler. Karşılıklı bildirilerle ''Maocu Bozkurt'' ''sosyal-faşist'' tekerlemeleriyle birbirlerini suçlamaya koyuldular. Avrupa'da örgütlenmiş bulunan faşistleri ve eylemlerini teşhir etme yerine birbirlerini deşifre etmeye yöneldiler. Böylece Türkiye'de egemen güçlerce sahnelenmek istenen açık faşizme geçiş gözardı ediliyor, gerçek faşist güçler yerine birbirlerini suçlayarak faşizm unutuluyordu.

Türkiyeli İşçiler Derneği

gurup ise Ahmetzade'nin başını çektiği guruptur.

Silahlı hareketin ilk yenilgisi sonrası Ahmetzade gurubu örgütte belirli bir etkinlik sağlamış ve 1976'ya kadar silahlı mücadeleyi sürdürmüştür. 1976'da örgüt, üyelerinin çoğunu kaybetmiş, ağır kayıplara uğramıştı. Nedeni, yürütülen politikanın kesin yanlış olması ve gerçek anlamda politik bir faaliyetin yürütülememiş olmasıydı. Djasani yoldaş bu eğilimi maceracılık olarak nitelemiş ve sürekli eleştirmiştir. Kendisi içerde tutuklu olduğu için doğrudan örgüte egemen olamamış ama İran'ın politik-ekonomik-sosyal şartlarını tahlil ederek 20 Bant'ın üzerinde eser yazmıştır. 1976' da örgüt eski hatalı eğilimlerinin bir özeleştirisini yapmış ve kitlevi çalışmalara başlamıştır. Daha önceki çizgiyi salt askeri olduğu, politik olmadığı ve İran şartlarını incelemediği noktasında eleştirmiştir. Bugün bu politik çizgi doğrultusunda mücadelemiz sürmektedir.

Son gelişme ise, vaktiyle yurtdışında olan ve kendi sosyal pasifliklerine kılıf geçirmek için son derece keskin görünen birkaç kişinin örgütten ayrılmasıdır. Bu arkadaşlar bugün İran'da mevcut ittifaka karşı temel politikanın silahlı mücadele olduğunu savunuyorlar. Bu, bugüne göre son derece tehlikeli ve yanlış bir görüştür.

Halkın Fedayileri Örgütü stratejik anlamda silahlı mücadelenin önemini ve İran devriminin esas olarak uzun silahlı bir mücadeleden geçeceğini kabul etmektedir. Ama taktik olarak bu dönemde bunu temel almayı yanlış bulmaktadır. Çünkü, bunu gerektirecek objektif ve subjektif şartlar henüz oluşmamıştır. Bugün esas olan, politik ve kitlevi faaliyetlerin en geniş şekilde yaygınlaştırılarak mevcut gericiliğin teşhir edilmesidir. Ve İran'da silahlı mücadeleyi yürütebilecek bir partiyi yaratabilmektir. Halkın Fedayileri Örgütü silahlı mücadeleyi politik mücadelenin bir biçimi olarak görmektedir. Ve ancak bir parti önderliğinde diğer mücadele biçimleriyle birlikte hayata geçirilebilirse başarıya ulaşabileceğine inanmaktadır. Politik şartları, kitlelerin mücadelesinin boyutlarını ve kendi subjektif durumumuzu tahlil etmeden sadece silahlı mücadeleyi savunmanın yanlış olduğu inancındadır. Bu açıdan önümüzdeki temel görev partileşmektir.. Bu mücadeleyi yürütebilecek olan partiyi yaratmaktır. Tüm diğer çalışmalar bu ana göreve bağlı olarak ele alınmaktadır

Türkiye İşçi Gençlik Derneği AYLIK BÜLTENİ
V.i.S.d.P.: T.İ.G.D. Yönetim Kurulu
Yazışma Adresi: A. Buldag, Knaus Str. 2, 6200 Wiesbaden

Bağışlar İçin Konto Numarası:
Hamburger Sparkasse - L.Ulusal
Bankleitzahl: 200 505 50
Kontonummer: 1152/760 169

ŞAVŞAT'TA JANDARMA HALKA KURŞUN YAĞDIRDI; 5 ÖLÜ!

* *23 Temmuz'da Mitingden dağılan halkın üzerine otomatik tüfeklerle ateş açıldı.*
* *Jandarma birliklerinin saldırısında beş kişi öldü, otuz kişi yaralandı!*
* *5 Yiğit evladını yitiren halk yılmadı; zulme, teröre boyun eğmedi. Sokaklar kurşun seslerine karışan "Katil Oligarşi", "Tek Yol Devrim" sloganlarıyla inledi. Yaralı ve ölüler sloganlar söylenerek hastaneye taşındı.*

23 Temmuz günü, Şavşat'ta izinli "FAŞİST BASKILARI PROTESTO" mitingi için toplanan halkın üzerine jandarma birliklerince yaylım ateşi açıldı. Bu alçakça saldırı sonucu halktan *beş kişi* öldü. Otuza yakın kişi de yaralandı. *Beş kişiyi* öldüren askeri birlikler halkın büyük tepki ve direnişi karşısında hükümet konağına sığınmak zorunda kaldılar. Olaylar, yurt çapında halkın büyük tepkisiyle karşılaşırken, olayların baş sorumlusu hükümet, olup bitenleri örtbas etmeye çalışıyordu. İçişleri Bakanı olayın "Şavşat'lılarla, Ardanuç'lular arasındaki bir çatışma"(!) olduğunu ileri sürüyor, CHP Genel Sekreteki M. Üstündağ ise "ölenlerin ölümü hakettiklerini" utanmadan söyleyebiliyordu.

ŞAVŞAT'I ANAVATAN TOPRAKLARINA KATMAYA GELENLER!

Sivil faşist çetelerin halkın karşısında tutunamadığı yerlerde, halka baskı ve terör uygulamak ve sindirmek için resmi devlet güçlerinin faşist baskıları gündeme gelmektedir. Şavşat'taki faşist katliam olayı bunun en son örneği olmuştur. Halkın yükselen muhalefetinden, devrimci mücadelesinden korkan oligarşi, Temmuz'un ilk haftasında arama yapmak iddiasıyla Şavşat'a Giresun'dan komando alayı göndermiştir. Alayın komutanı ilçeye geldiğinde halka açık açık *"Şavşat'ı anavatan topraklarına katmaya geldiklerini"* söylemiştir. Alayın gelmesiyle birlikte halk üzerinde yoğun bir baskı ve zulüm uygulanmaya başlanmıştır. Komandolar yüzbaşının emriyle alış-veriş yaptıkları esnaflara hiç para ödememişler, taksi, minibüs gibi motorlu araçlara el koyarak ilçede devriye gezmişlerdir.

Bir baştan bir başa şehri hergün aramaya çıkan yüzbaşı, halka olmadık hakaretlerde bulunmuştur. Sebepsiz arama taramalar, gözaltına almalar ve şatafatlı gövde gösterileri ile halk bezdirilmeye çalışılmıştır.

kanları yerde kalmayacak

Saime UZUN
TÖB-DER Şavşat Şube Başkanı Erdem Uzun'un anası



Adil BILIR
(1943 - ...)
Şavşat Belediyesi zabıta memuru TUM-DER Şavşat Şubesi üyesi



Eşref KOCA
(1954 - ...)
Arıca Köyü İlkokulu öğretmeni TÖB-DER Çatalzeytin Şubesi üyesi



Alim KILIÇ
(1960 - ...)
Artvin Endüstri Meslek Lisesi mezunu



Atanur ŞAHİN
(1960 - ...)
Kırşehir Endüstri Meslek Lisesi mezunu

KEPENK VE KONTAK KAPAMA DİRENİŞİ

Bütün bu baskıları demokratik kitle örgütleri, esnaf ve zanaatkar kuruluşları, taksi ve dolmuşçular çeşitli yollarla protesto etmişler ve komando alayının Şavşat'tan geri çekilmesini istemişlerdir. Gün geçtikçe artan baskılar karşısında halk çeşitli direnişlere girişmiştir. İlk direniş 18 Temmuz'da başlamış, esnaflar dükkanlarını açmamış, şoförler arabalarını çalıştırmamışlar, memur ve işçiler iş bırakmışlardır. Bu direniş Şavşat'ın dışında Artvin, Borçka ve Murgul'da da tam bir başarıyla gerçekleştirilmiştir. Direniş günü yörede halkın acil taleplerini karşılamak üzere görevlendirilen vasıtaların dışında hiçbir araç çalışmamış, bütün esnaf kepenklerini yarıya indirerek dükkanları önünde oturmuştur. Güvenlik kuvvetlerinin direnişi kırmaya yönelik baskıları, tehditleri sökmemiş, halkın kararlılığı bir şamar gibi zalimlerin suratında patlamıştır.

"FAŞİST BASKILARI PROTESTO" MİTİNGİ VE HALKA YÖNELİK ALÇAKÇA SALDIRI

Jandarma baskısının yoğunlaşarak sürdürülmesine karşı bu kez Şavşat'ta, "Faşist Baskıları Protesto" mitingi düzenlendi. 23 Temmuz'daki mitinge Murgul, Ardanuç, Artvin ve Şavşat yörelerinden onbin kişilik halk topluluğu katıldı.

12'de başlayan mitingde işçiler, kadınlar, öğretmenler, köylüler konuştular; jandarma baskı ve terörünü nefretle protesto ettiler. En son konuşmayı yapan yaşlı bir köylü; *"Şavşat'ı haraca kesen, halka işgal ordusu gibi davranan komando birliği ile jandarma alayı, Şavşat'tan defolsun!"* sözleri binlerce kişinin sloganlarıyla desteklendi.

Miting 14.30'da sona erip, katılanların düzenli sıralar halinde dağılmaya başladığı sırada 2500 kişilik Ardanuç topluluğunun gelmekte olduğu görüldü. Kamyon, traktör ve diğer vasıtalarla sabahleyin Ardanuç'tan hareket eden bu kortej yolda jandarmaca 5 kez arama yapmak bahanesiyle durdurulmuş, çeşitli hakaretlere uğramış, mitinge katılmaları engellenmeye çalışılmıştı. İşte bu yüzden Ardanuç'lular Şavşat'a ancak saat 14.30 sıralarında girebilmişlerdi. Ardanuç korteji mitingin bitmiş olması nedeniyle TÖB-DER binası önünde toplandılar ve yapılan bir konuşmadan sonra dağılmaya başladılar.

Tam bu sırada, jandarma birliklerinin yaşlı-kadın-çocuk demeden halkı dipçiklemeye başladığı görüldü. Halkın kendini savunma çabalarına karşı da, Giresun'dan daha önce getirtilmiş komando birlikleri başlarında yüzbaşıları olmak üzere halka yaylım ateşi açtılar. Yaylım ateşiyle yaralanan ve ölenler oldu. Ama halk dağılmadı. Bir yandan vurulanlar hastaneye götürülürken, diğer yandan binlerce kişi jandarmaların ölüm kusan silahlarının üstüne yürüdü. Civar binalardan askerler taş yağmuruna tutuldu. Bunun üzerine yüzbaşı binaların taranmasını emretti ve TÖB-DER, Belediye ve civar binalar delik deşik edildi. Ama halk yılmadı, direndi ve bir saat süren çatışmadan sonra jandarmalar, kimi otomatik silahlarını da bırakarak hükümet konağına sığındı.

Çatışma sırasında Adil Bilir, Eşref Koça, Atanur Şahin, Alim Kılıç jandarma kurşunlarıyla ve oğlunun öldürüldüğünü sanan TÖB-DER Şube Başkanı Erdem Uzun'un anası Samime Uzun da geçirdiği kalp krizi sonucu öldü. Onlarca kişi yaralandı.

Olaylardan hemen sonra jandarma birliği ile komando alayı hükümetçe geri çektirildi. Akşama doğru çevre yörelerden gelenler geri dönmeye başladılar. Artvin konvoyu gece saat 22.00 sularında Artvin'e geldi. Ana cadde üzerinde 3000'e yakın kalabalık meşalelerle miting ve gösteri yaptı. Köprüyü tutan halk il merkezine askerleri salmadı. Bir saatlik gösteriden sonra hastaneye giden kitle ölen öğretmenin cenazesi başında sabaha dek nöbet tuttu.

Ertesi akşam Valinin arabası ile Merkez polis karakolunun, daha sonra da yöredeki çeşitli karakol, hükümet konağı ve benzeri yerlerin havaya uçurulduğu öğrenildi.

HALKA KALKAN
FASIST ELLER
KIRILIR!



BU DEVLET KİMİN ?

Sivil faşist çetelerin halkın karşısında tutunamadığı yerlerde, halka baskı ve terör uygulamak ve sindirmek için resmi devlet güçlerinin faşist baskıları sahneye gelmektedir. Şavşat'daki faşist katliam olayı bunun en son örneği olmuştur.

Bir süre önce Şavşat'a bir komando alayı getirilmiş, alay komutanı şehre gelir gelmez, "Bu toprakları anavatana katmaya geldik" demiştir. Nitekim komando birliği bölgede tam bir işgal ordusu gibi hareket etmeye başlamıştır.

Ve 23 Temmuz günü, izinli bir mitingden dağılan halkın üzerine resmi devlet güçleri tarafından yaylım ateşi açılmıştır. Halktan 5 kişi öldürülmüş, onlarca kişi yaralanmıştır.

Bu olay karşısında hergün *"Terör ve Anarşiye karşı mücadele"* avazeleriyle ortalıkta dolaşanların hiç sesi soluğu çıkmamaktadır. Aydın ve demokrat geçinen ve bilgiç bilgiç, "TERÖRİZM" üzerine ahkam kesenler bu acımasız "DEVLET TERÖRÜ" karşısında suspus olmakta, "CÜCE SOL" şarlatanlıklarıyla vakit geçirmektedirler.

Bir yanda halktan toplanan vergilerle beslenen resmi devlet kuvvetleri, halkın alın terinden kesilmiş paralarla alınmış Amerikan silahlarıyla halka gözdağı vermekte ve terör estirmekte; kadın-kız-genç-ihtiyar demeden herkese kurşun ve ölüm yağdırmakta, öte yandan bir takım beyler, hem de "halkçılık" ve "özgürlükçülük" adına, "demokrasiyi teröristlere karşı korumak için" halktan oy istemektedirler.

Sormak gerekir; Bu *"özgürlükçü demokrasi"* dedikleri şey nasıl bir şeydir?

"Terör'den sözediyorlar: Bu *zorbalık*, bu *zulüm*, bu *TERÖR* kimin çıkarlarını korumak içindir?

"Bu toprakları vatan topraklarına katmak"tan sözediyorlar: Bu topraklar kimindir? Bu askerler, bu tanklar, bu silahlar kime karşıdır? Ve halka karşı terör estirip, ölüm yağdıran bu DEVLET KİMİN DEVLETİDİR?

DEVRİMCİ YOL

